

Panun pakinoita

Oulun ”ynni” 50-vuotias.

Niin, oikeastaan ei Oulun ”ynni” ole 50-vuotias, koska sana ynni kiteytyi nimenomaan tarkoittamaan sitä vanhaa kunnan puutaloa — nyt jo tuhkakasi ja muistoksi muuttunut — Kajaaninkadun varrella, jossa hyvät isämme saivat opetuksensa Maunu Rosendalin & k:nin opastuksella, ja jossa meidän pojanvessleiden oli sunnuntai-aamuisin hiljennyttävä Jumalan sanan ääreen vanhan asessorisedan opastuksella se oli ensimmäinen kokemukseni ynneistä, mutta 50-vuotias on Oulun NMKY.

Allekirjoittaneen muistot liittyvätkin melkein yksinomaan tuohon ynneihin, jonka kodikkaat suojat niin usein yrittivät kyädä liian ahtaiksi, kun poikaosasto kokoontui illanviettoonsa, kun Pohjan Veikoilla oli järjestökoulu vanhaan hyvään ai-

kaan, kun paini ja voimistelu muokkasivat nuorta kroppaa jne. Niin, niin, siellä on nimimerkinkin kirjallinen debyytti tapahtunut esittäessäni ”— näin lauloi kerran musta Saara —” ja ”Riennä riemuin eespäin vain” välissä tukkaanostattavan jämnittävän — ainakin omasta mielestäni — villinlännen tarinan. Siellä on tapahtunut ainoa esiintymiseni näyttämöllä, kun haarapussi selässä luikkin ”ikkunasta” pakoon konttorin kauheata aapiskirjanopetusta Tiikeri-vartion esittäessä kuvaelman Kiven kuulusta kirjasta. Siellä on minunkin jo silloin sorabassoksi tunnettu ääneni saanut kaikua luonnonvapaana. Myöhemmin hämmöittävätkin kirkkaina kesäkuvina muistojei joukossa Hevossaaren ja Hieta-saaren kesäkodit. Mutta, ollakseni niin vakava kuin aihe vaatii, niin totean heti alkuun, että kaiken ilon ja leikin keskellä on

siinä talossa istutettu poikiin ja nuoriin vakava pyrkimys ohjata purtensa elämän karikkoisella merellä ehjänä rannalta rannalle, pitää toisin sanoen ”puhelinlangat taivaaseen selvinä”, niinkuin Willgrenin pappa — pyhäkoulunopettajana toiminut asessori Emil W. — aina tapasi sanoa sovittaen sanansa näin tajuttavaan muotoon.

Hänen lisäksi muistuvat mieleen nimet sellaiset kuin Kalle Kauppinen — Arvi Järventauksen ”ynnin kasvatin, romanissaan ”Ja eläinten henki oli rattaissa” ikuistama palvasieluinen herättäjä, A. J. Carlstedt, Yrjö Heinämaa, partiopoikien uskollinen ”Vaari”, mainitsematta monia muita, joiden nimet ovat edessäni selaillessani tämän 50-vuotismerkkipäivän kunniaksi julkaistua kirjosta, historikkia ”Poikia ja miehiä elämän tiellä”, jonka on kirjoittanut vanha oululainen, nykyinen Järvenpään seurakuntaopiston ensimmäinen johtaja, khra Hanner Kauppinen.

Sodan aikana täytti se kristillinen nuorisoliike, jonka pe-

rintöä Suomen NMKY:t ylläpitävät, 100 vuotta. Kuitenkin vasta lähes puolivuosisataa myöhemmin liike levisi Suomeen, jonka vanhimpia yhdistyksiä Oulun NMKY on. Perustajana Suomessa pidetään Sakari Topeliusta, joka 1888 oli mukana Tukholmassa pidetyssä maailmankongressissa. Minusta tuntuu, kun ajattelen nimenomaan Topeliusta, valoisakatseista, ihanteellista opettajaa ja kirjailijaa, vilpittöntä nuorten ystävää, tässäkin työssä, että oli, näin jälestäpäin ajatellen, luonnollista, että juuri hän joutui mukaan, sillä NMKY:n poikatyö on aina pyrkinyt olemaan ilosta kristillisyyttä, valoisaa, nuorten ja poikien omia harrastuksia ja keinoja hyväkseen käyttävää.

Kansani yhtyvät varmasti sadat tämänkin lukijat Oulun ynneille kohdistettaviin onnitteeluihin ja siunauksen toivotuksiin sen nyt, huomisesta tasan viisikymmentä vuotta myöhemmin, kokoontuessa perustamiskokousta juhlimaan!

P a n u.